

200700096/1.

Datum uitspraak: 24 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/10071 en 06/10072 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 7 december 2006 in het geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 december 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 2 februari 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 december 2006, verzonden op 8 december 2006, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 22 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

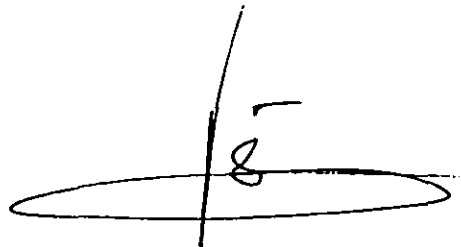
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 mei 2007

309-501.
Verzonden:

24 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nrs: AWB 06 / 10072 BEPTDN + AWB 06 / 10071 BEPTDN

UITSPRAAK van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht, tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

eiser,

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 2 februari 2006.

Kenmerk: 0205.06.6030.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 14 september 2006.

I. PROCESVERLOOP

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 9 december 2004 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), met als doel "voortgezet verblijf".

Tegen het besluit van 2 februari 2006 is namens eiser op 24 februari 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank en is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen. Aanvulling van de gronden waarop het beroep en het verzoek berusten heeft plaatsgevonden bij brief van 23 maart 2006.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek en ongegrondverklaring van het beroep.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 14 september 2006, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. I. Gerrand, advocaat te Eindhoven. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. E.T.P. Scheers, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

1. In artikel 8:81 van de Awb is bepaald dat indien tegen een besluit beroep is ingesteld bij de rechtbank, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan

s: AWB 06 / 10072 BEPTDN + AWB 06 / 10071 BEPTDN

pagina 2 van 5

de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na de kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

2. Verweerder handhaaft in het bestreden besluit zijn standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de in rubriek I bedoelde verblijfsvergunning. Eiser voldoet niet aan artikel 3.51, eerste lid, onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), nu hij niet gedurende drie jaren direct voorafgaand aan zijn aanvraag om wijziging van de beperking in voortgezet verblijf in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning op grond van zijn huwelijk. Gesteld noch gebleken is voorts dat van eiser vanwege bijzondere en individuele omstandigheden, als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000, niet kan worden gevergd Nederland te verlaten. De weigering eiser voortgezet verblijf toe te staan levert ten slotte geen schending op van het recht op eerbiediging van het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mensen de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

3. Eiser meent dat hij wel in aanmerking komt voor bedoelde verblijfsvergunning en heeft daartoe - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

De weigering eiser te lande verblijf toe te staan levert een schending op van artikel 8 van het EVRM; in casu is de inmenging in het recht op familie- en gezinsleven niet gerechtvaardigd. Verweerder heeft ten onrechte meer gewicht toegekend aan het algemeen belang dan aan het persoonlijk belang van eiser en zijn zoon. Daarnaast levert de weigering eiser verblijf hier te lande toe te staan strijd op met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het motiverings-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Ten onrechte is niet in de beoordeling betrokken dat het rechtmatig verblijf van eiser vanaf december 2002 hem in staat stelde het familie- en gezinsleven met zijn zoon uit te oefenen. Verder is ten onrechte gesteld dat geen sprake is van een intensieve omgang tussen eiser en zijn zoon op grond waarvan dient te worden geconcludeerd dat de inmenging in het gezinsleven niet gerechtvaardigd zou zijn. Ook na de verbreking van de relatie met de moeder van is eiser zoveel mogelijk betrokken geweest bij de verzorging en opvoeding van . Eiser is samen met zijn voormalige echtgenote belast met het ouderlijk gezag, betaalt maandelijks alimentatie voor zijn zoon en wordt schriftelijk op de hoogte gehouden van de ontwikkeling van zijn zoon. Verder is geen rekening gehouden met eisers pogingen om een omgangsregeling vast te stellen. Uit de uitspraak van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 4 mei 2005 volgt, dat de afwijzing van de verzochte omgangsregeling een tijdelijke situatie betreft, zodat een omgangsregeling in de toekomst zeer wel tot de mogelijkheden behoort, zeker gelet op de overweging van het Hof dat een kind in principe zijn vader behoort te kennen. Verder is eiser al jaren woonachtig in Nederland, is hij volledig geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, beschikt hij duurzaam over middelen van bestaan en is hij sinds zijn aankomst in 2002 niet meer naar zijn land van herkomst teruggekeerd. Onder verwijzing naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 mei 1985 stelt eiser zich verder op het standpunt dat er in casu obstakels zijn om het familie- en gezinsleven in Egypte uit te oefenen en er bovendien speciale redenen zijn waarom dat niet kan worden gevergd. Deze zijn gelegen in de weigering van de moeder van om medewerking te verlenen aan het tot stand brengen van een omgangsregeling tussen en eiser. Wanneer eiser wordt uitgezet naar Egypte zal de mogelijkheid een omgangsregeling vast te stellen en uit te voeren een fictie zijn en zal het huidige contact tussen eiser en zijn zoon niet meer mogelijk zijn, gezien de onwil van de moeder. Verwezen wordt naar de uitspraak van het EHRM van 11 juli 2000. Ten onrechte is niet in de belangenafweging meegenomen dat eiser geen reële keuze heeft om het gezinsleven in Egypte uit te oefenen. Verwezen wordt naar de uitspraak van het EHRM inzake . Verweerder heeft nagelaten een gemotiveerde belangenafweging

Afs: AWB 06 / 10072 BEPTDN + AWB 06 / 10071 BEPTDN

pagina 3 van 5

te maken en te onderbouwen op grond waarvan inmenging in het gezinsleven tussen eiser en zijn zoon gerechtvaardigd is.

4. De voorzieningenrechter overweegt het volgende.

4.1. Vooropgesteld dient te worden dat tussen partijen niet in geding is dat sprake is van familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin is in geding dat sprake is van inmenging in dat recht. Het geding spitst zich toe op de vraag of deze inmenging gerechtvaardigd is. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

4.2. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover hier van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Volgens paragraaf B2/13.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000, voor zover thans van belang, hangt het van de concrete individuele casus af welke belangen bij de belangenafweging moeten worden betrokken. Van belang is dat het altijd gaat om de feitelijke situatie in het individuele geval, die per casus zal verschillen. De wegingsfactoren kunnen dan ook niet limitatief worden opgesomd. Van belang zijn in ieder geval de intensiteit van het gezinsleven, het gewicht dat aan de feitelijke weigeringsgrond in de individuele zaak kan worden toegekend en de banden die de vreemdeling met Nederland en met het land van herkomst heeft. Indien sprake is van gezinsleven met (jonge) kinderen die in Nederland zullen achterblijven, moeten ook de belangen van die kinderen worden gezien.

4.3. Eiser is op te gehuwd. Uit dit huwelijk is op zoon geboren. Op 9 januari 2003 is aan eiser een verblijfsvergunning met als doel 'verblijf bij echtgenote' verleend, geldig van 16 december 2002 tot 16 december 2003. Bij beschikking van 11 november 2003 heeft de rechtbank te Rotterdam de echtscheiding tussen partijen uitgesproken; de echtscheidingsbeschikking is op 2 maart 2004 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Bij beschikking van 11 juni 2004 heeft de rechtbank te Rotterdam eisers verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling afgewezen, welke beschikking door het Gerechtshof te 's-Gravenhage op 4 mei 2005 is bekrachtigd. Het Gerechtshof heeft ter zake onder meer het volgende overwogen:

"7. Het hof overweegt dat de vader terecht stelt dat een zoon in principe zijn vader behoort te leren kennen. Daarop dient echter een uitzondering te worden gemaakt indien een omgangsregeling ernstig nadeel zou opleveren voor geestelijke en/of lichamelijke ontwikkeling. Het hof oordeelt overeenkomstig het advies van de raad dat zulks het geval is, gelet enerzijds op de uitzonderlijke problematiek van de ouders, waarvan niet binnen afzienbare tijd enige verbetering te verwachten is, en anderzijds de nog zeer jonge, kwetsbare, leeftijd van Daaraan doet niet af, dat de vader gemotiveerd heeft betwist, dat hij zou willen ontvoeren en dat hij bereid is ingeval van omgang met telkens zijn paspoort aan de moeder af te geven. Het hof is van oordeel dat moeder en kind in de komende tijd tot rust dienen te komen, zodat de rechtbank het verzoek van de vader om een omgangsregeling vast te stellen terecht heeft afgewezen."

Niet in geschil is dat eiser inmiddels elke drie maanden een verslag inclusief foto's ontvangt van zijn voormalige echtgenote inzake de verzorging, opvoeding en ontwikkeling van zijn zoon en dat hij maandelijks € 150,- bijdraagt in de kosten van verzorging en opvoeding van zijn zoon. Er is geen ander (telefonisch of schriftelijk) contact tussen betrokkenen.

4.4. Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een intensieve omgang van eiser

rs: AWB 06 / 10072 BEPTDN + AWB 06 / 10071 BEPTDN

pagina 4 van 5

met zijn zoon op grond waarvan moet worden geconcludeerd dat de inmenging niet gerechtvaardigd zou zijn. Hierbij neemt de rechtbank tevens in aanmerking dat uit de stukken niet kan worden afgeleid dat voormelde situatie op korte termijn zal wijzigen.

Niet valt in te zien waarom het huidige contact tussen eiser en zijn zoon niet zou kunnen worden voortgezet indien eiser in Egypte verblijft. Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat, nu blijkens de beschikking van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 4 mei 2005 de afwijzing van het verzoek tot het treffen van een omgangsregeling verband houdt met de uitzonderlijke problematiek van de ouders en de nog zeer jonge, kwetsbare, leeftijd van en uitzetting naar Egypte derhalve geen verandering in die situatie brengt, de vraag naar obstakels in Egypte niet relevant is. Eisers verwijzing naar de uitspraken van het EHRM van 28 mei 1985 inzake en van 19 februari 1996 inzake treft dan ook geen doel. Voormelde omstandigheden doen zich immers ook voor in Nederland. Van een met de uitspraak van het EHRM van 11 juli 2000 inzake vergelijkbare situatie is naar het oordeel van de voorzieningenrechter in casu geen sprake.

Hetgeen overigens namens eiser is aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden.

5. Gelet op het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Gelet op de omstandigheid dat uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de voorzieningenrechter te beslissen geschil, bestaat er geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:84 en 8:86 van de Awb, beslist als volgt.

*
Zaaks: AWB 06 / 10072 SEPTDN + AWB 06 / 10071 BEPTDN

pagina 5 van 5

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. M. Senden als rechter in tegenwoordigheid van mr. M.H. Jannink als griffier en in het openbaar uitgesproken op **07 DEC 2006**
door mr. Senden voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. M.H. Jannink

w.g. M. Senden

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier.

Verzonden op:

08 DEC 2006

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Tevens per fax: 070-365 13 80

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
04 JAN 2007	
ZAAKNR.	200700096
AAN:	VJ
BEHANDELD DOOR:	PAR:

53-A

RAAD-181

18-11-2006

/IND

Eindhoven, 4 januari 2007

Hoger beroep beslissing Rechtbank
Den Haag, z.p. Maastricht, d.d. 7 december 2006,
verzonden op 8 december 2006
Zaaknummer: 06/10072

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op _____ van _____
Egyptische nationaliteit, wonende te _____ aan _____
(hierna te noemen: "appellant") te dezer zake woonplaats kiezende te
(5611 HA) Eindhoven aan Willemstraat 13 A, ten kantore van de advocaat en
procureur mr I. Gerrand, die hierbij verklaart te dezer zake door appellant
bepaaldelijk te zijn ge(vol)machtigd om namens appellant dit hoger
beroepschrift in te dienen en te ondertekenen;

Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, zaaknummer 06/10072, waarbij het beroepschrift van appellant ongegrond werd verklaard. Van de beslissing waarvan hoger beroep, wordt als **productie 1** een afschrift overgelegd.

Appellant wenst de navolgende grieven naar voren te brengen.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank (onder pagina's 3 en 4, punt 4.4) het volgende: "Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een intensieve omgang van eiser met zijn zoon _____ op grond waarvan

BERTENS & SLAATS ADVOCATEN

WILLEMSTRAAT 13A 5611 HA EINDHOVEN

E-INFO@BERTENSENSLAATS.NL WWW.BERTENSENSLAATS.NL T 040 2431932 F 040 2431566

De afzender aanvaardt aansprakelijkheid voor de juistheid van de inhoud van de afzender afgegeven documenten. Het is de afzender's verantwoordelijkheid om de juistheid van de inhoud van de afzender afgegeven documenten te garanderen. Het is de afzender's verantwoordelijkheid om de juistheid van de inhoud van de afzender afgegeven documenten te garanderen.

moet worden geconcludeerd dat de inmenging niet gerechtvaardigd zou zijn. Hierbij neemt de rechtbank tevens in aanmerking dat uit de stukken niet kan worden afgeleid dat voormelde situatie op korte termijn zal wijzigen."

Toelichting:

De rechtbank erkent dat tussen appellant en zijn zoon sprake is van gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De beslissing van de Minister om appellant geen verblijfsvergunning te verstrekken, dient te worden beschouwd als een inmenging in appellants recht op respect voor het familie- en gezinsleven met zijn zoon. De rechtbank meent dat deze inmenging gerechtvaardigd is omdat thans geen intensieve omgang bestaat tussen appellant en zijn zoon en neemt daarbij in aanmerking dat uit de stukken niet kan worden afgeleid dat voormelde situatie op korte termijn zal wijzigen. De rechtbank heeft ten onrechte niet meegenomen dat dat appellant belang heeft bij het persoonlijk in rechte adequaat kunnen behartigen van zijn wens/verzoek om een meer betekenisvolle inhoud aan zijn familie- en gezinsleven met zijn zoon te kunnen geven. Ook dit is naar het oordeel van appellant, in navolging van de uitspraak van het Europese Hof voor de rechten van de Mens van 11 juli 2000 in de zaak een belang dat artikel 8 EVRM beoogt te beschermen. Appellant meent dat het gegeven dat hij, zoals de rechtbank bekend was, verwickeld is in procedures teneinde nog meer inhoud te kunnen geven aan zijn gezins- en familieleven met zijn zoon, dermate groot is dat dit opweegt tegen het belang van verweerder bij uitzetting van appellant. Ten onrechte heeft de rechtbank hieraan geen overweging gewijt en slechts een overweging gewijt aan de intensiviteit van de huidige omgangsregeling tussen appellant en zijn zoon.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank (onder pagina 4, tweede alinea) het volgende: *"Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat, nu blijkens de beschikking van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 4 mei 2005 de afwijzing van het verzoek tot het treffen van een omgangsregeling verband houdt met de uitzonderlijke problematiek van de ouders en de nog zeer jonge, kwetsbare, leeftijd van en uitzetting naar Egypte derhalve geen verandering in die situatie brengt, de vraag naar obstakels in Egypte niet relevant is.*

Toelichting:

Het Gerechtshof te 's-Gravenhage heeft bij beschikking van 4 mei 2005 aangegeven dat de afwijzing van het verzoek om het treffen van een omgangsregeling verband houdt met de uitzonderlijke problematiek van de ouders en de nog zeer jonge, kwetsbare leeftijd van . De rechtbank meent dat uitzetting van appellant geen verandering in die situatie brengt en de vraag naar obstakels in Egypte niet relevant is. De rechtbank gaat met deze overweging geheel voorbij aan het gegeven dat de zoon van appellant, sinds voornoemde beschikking van het Gerechtshof, beduidend ouder is geworden en daardoor minder kwetsbaar. Voorts gaat de rechtbank eraan voorbij dat

uitzetting naar Egypte, gezien de uitzonderlijke problematiek tussen appellant en de moeder van zijn zoon, wel degelijk wijziging in de situatie brengt. Immers, de moeder heeft meerdere keren aangegeven bang te zijn dat appellant zijn zoon naar Egypte zal ontvoeren. Appellant heeft aangeboden zijn paspoort af te geven ten tijde van omgang met zijn zoon. Mocht appellant worden verwijderd naar Egypte, zal de moeder zich gesterkt voelen in haar mening dat appellant haar kind zal ontvoeren naar Egypte, mocht er omgang tussen eiser en zijn kind worden toegestaan. De vraag naar obstakels in Egypte is naar de mening van appellant dan ook wel degelijk relevant.

Grief 3:

Ten onrechte overweegt de rechtbank (op pagina 4, derde alinea) het volgende: *"Hetgeen overigens namens eiser is aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden."*

Toelichting:

De rechtbank verwijst in haar overwegingen naar paragraaf B2/13.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (thans B2/10.2.4), zonder echter mee te wegen hetgeen hierin is opgenomen ten aanzien van de pogingen van de vreemdeling om aan het gezinsleven met zijn kind invulling te geven. In de gronden bij het beroepschrift is uitdrukkelijk een beroep gedaan op deze bepaling uit de Vreemdelingencirculaire.

Immers, in de betreffende paragraaf van de Vreemdelingencirculaire staat dat een aantal factoren meespeelt bij de te maken belangenafweging, waaronder: "de pogingen van de vreemdeling om aan het gezinsleven met zijn kind invulling te gaan geven. Is op objectieve wijze aangetoond dat er sprake is van een (proef-) omgangsregeling waaraan voldoende feitelijke invulling wordt gegeven dan wel er pogingen in het werk zijn gesteld om een (proef-) omgangsregeling vast te stellen."

In casu is hiervan sprake en namens appellant is hierop uitdrukkelijk een beroep gedaan. De rechtbank overweegt dan ook ten onrechte, zonder enige nadere motivering, dat dit niet tot een ander oordeel kan leiden.

Algemeen:

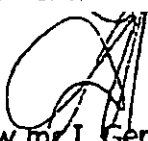
Appellant is, afgezien van zijn persoonlijk belang bij dit hoger beroepschrift, van mening dat de grieven hiervan rechtsvragen aan de orde stellen, die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, en derhalve de aangevoerde grieven tot vernietiging van de aangevallen uitspraak behoren te leiden.

Appellant verwijst daartoe tevens naar hetgeen door of namens appellant in vorige instanties is verklaard en aangevoerd, waarvan de inhoud als hier letterlijk herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en behoudt zich het recht voor om de gronden van dit hoger beroep in een later stadium nog nader aan te vullen.

Appellant merkt hierbij op:

1. Dat appellant van oordeel is dat zijn beroepschrift ten onrechte door de rechtbank ongegrond verklaard is;
2. Dat appellant uw College hierbij verzoekt het hoger beroepschrift, alsook het beroepschrift, gegrond te verklaren onder vernietiging van de bestreden beslissing van de rechtbank d.d. 7 december 2006 (AWB 06/10072), en alsnog te bepalen dat appellant wordt toegelaten op de gronden als verzocht en in vorige instanties aangevoerd, althans verweerder danwel de rechtbank op te dragen (zulks) te beslissen met inachtneming van de uitspraak van uw College;
3. Dat appellant Uw College hierbij verzoekt verweerder te veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen het salaris van de bepaaldelijk gevolmachtigde van appellant.

Namens

Mw mr I. Gerrand

4 januari 2007.

Bijl.: kopie bestreden uitspraak